

[Økonomiministeren]

Hr. Nyrup Rasmussen og flere andre beskæftigede sig med rette med det evindelige problem, der ligger i afbalanceringen mellem hensynet til betalingsbalancen og hensynet til ledigheden. Det er jo netop for at løse dette problem bedre i fremtiden, at en forøgelse af opsparingen er så helt central. Hvis vi kunne magte at gennemføre en væsentlig forøgelse af den samlede opsparing i det danske samfund, kunne vi gøre noget både for betalingsbalancen og for beskæftigelsen.

Men faktisk sker der noget på det område. Den private opsparing – husholdningernes opsparing – stiger i år ganske meget. Et lille regnestykke viser, hvad det handler om: de samlede indkomster, der står til rådighed for danske lønmodtagere, stiger i år med 2 pct., men det samlede forbrug falder med 1,5 pct. Denne spændvidde fra et plus 2 pct. i forbrugsmulighed til et minus 1,5 pct. i forbrug er udtryk for en forøgelse af den samlede opsparing, af husholdningernes opsparing. Det er et træk i den rigtige retning. Det er der mange grunde til – skattereform, kartoffelkur og andet – men der sker altså noget på det punkt.

Men jeg vil gerne gå lidt dybere ned i opsparingsproblemet, fordi jeg synes, det er centralt. Jeg kan i hvert fald se tre forudsætninger for, at vi varigt kan få en forøgelse af opsparingen. For det første at vi holder en lav inflation. Det er omsonst at appellere til øget opsparing, hvis inflationen er høj; hvis inflationen er høj, er der simpelt hen ingen mening i at øge sin opsparing; så er det bedre at bruge pengene i dag end at gemme dem til om 3 måneder. Det er altså en forudsætning, og derfor hører indkomstpolitikken og udgiftspolitikken også nøje sammen med en opsparingspolitik: hvis ikke man sørger for at holde en lav inflation, vil anstrengelserne for at øge opsparingen ikke bære frugt.

For det andet er det min opfattelse, at der skal være klarhed om de skatteregler og tryghed med hensyn til de skatteregler, der gælder for opsparing. Det er ikke regler, man skal ændre ofte. Der skal være tillid i befolkningen til, at de regler, der gælder, kan holde i en lang periode.

Endelig skal vi selvfølgelig løse de samspilsproblemer, der eksisterer for pensionister, og som jo stadig væk betyder, at selv beskeden indkomster ved siden af en pension bliver meget hårdt behandlet samlet fra samfundets side.

Det er tre grundforudsætninger for øget opsparing, som jeg ser på sagen.

Derudover har vi diskussionen om pensionsordninger, altså om det ved at udstrække pensionsordninger til nye grupper i befolkningen skulle være muligt at få et bidrag til at øge den samlede opsparing. Det er min opfattelse, at en rigtigt tilrettelagt arbejdsmarkedspension, en udbredelse af pensionsordninger til flere kunne blive et langsigtet og godt bidrag til at øge den samlede opsparing.

Når jeg ikke ønskede at komme ind på den diskussion i mit første indlæg, er det, fordi der forhandles i øjeblikket under trepartsforhandlingerne. Når disse forhandlinger er færdige, kan man sige, der ligger et materiale for regering, for Folketing og for organisationerne at arbejde videre med. Regeringen er – og jeg kan her henvise til, hvad statsministeren sagde under åbningsdebatten – positivt indstillet over for at søge afdækket, om der herigennem kan skabes et bidrag til en forøgelse af den samlede opsparing og dermed et langsigtet bidrag til at løse nogle problemer både for beskæftigelsen og for betalingsbalancen.

Jeg ønsker altså ikke i dag at gå tættere ind på hele pensionsdiskussionen; jeg synes ikke, det er det rette tidspunkt. Det må komme, når arbejdet i trepartsudvalget er færdiggjort. Og jeg har da også lagt mærke til – og det synes jeg var fornuftigt – at hr. Nyrup Rasmussen i sit dagsordensforslag ikke omtaler dette problem. Det hænger sammen med indkomstudviklingen i de kommende år, og jeg mener ikke, det ville være rigtigt på dette tidspunkt at tage disse spørgsmål op til behandling i en dagsorden.

Man har efterlyst et regeringsudspil over for kontanthjælpsmodtagere. Jeg kan oplyse, at der kommer et udspil fra regeringen om særlige indsatser for unge kontanthjælpsmodtagere under 20 år. Forslagene kan ventes i løbet af nogle uger, i hvert fald før jul, således at Folketinget på det tidspunkt får en mulighed for at diskutere denne meget vigtige sag. Jeg tror, det er kolossalt vigtigt, og regeringen tillægger det socialpolitisk overordentlig stor betydning, at unge kontanthjælpsmodtagere aktiviseres hurtigt på en helt anden måde, end vi hidtil har gjort det.

Fru Lilli Gyldenkilde kritiserede regeringens udspil til besparelser på dagpengeområdet og sagde, at de bare ville skabe flere kontanthjælpsmodtagere.